

LBRIS

We know
books

ADRIAN LESENCIUC

g e o r g e
& generația g

CU DESENE DE DANIEL URSACHE

ARAVCA
TOTINA, MMXXIII

Cuprins

letopiseșul poeziei de la optzeciști încoace de unde este părăsit de vornicul cărtărescu din țara de jos	7
poetul a.k.a. kum te-a ars poetika kontemporană	9
i	9
ii	11
iii	14
iv.....	16
v	18
vi	20
vii	22
viii	25
ix	28
x	31
xi	32

xii	34
xiii	36
xiv	38
xv	39
xvi	41
xvii	42
xviii	43
xix	44
xx	45
xxi	47
xxii	49
xxiii	51
xxiv	52
xxv	53
xxvi	54
toamnă postmodernă	59

letopiseșul poeziei de la optzeciști încoace
de unde este părăsit de
vornicul cărtărescu din țara de jos

poetul

cu tăișul hârtiei pe gâtul poemului

îl obligă să-i scrie cronică

poemul respiră aerul apăsător al creației și

așază versuri-versuri despre

nemaipomenitele întâmplări ale măriei sale (ce bine că poetul
nu înțelege ce-nsăilează poemul să-i ceară să scrie măria sa cu
majuscule)

— nu-l chinui măria ta strigă nebunul curții lector ocazional
prezent la scena cu amenințarea

— după ce îi tai lui capul ți-l retez și ție strigă

poetul

istoria nu poate fi spusă de nimeni mai bine
decât de mine

în regate imagine nebunii vorbesc despre sfârșitul stirpei
voievodale cum vorbesc în dodii și cei ce invocă sfârșitul istoriei
poemul
respirând tot mai greu
scrie cu soarta lui miron costin zugrăvită în ochi letopisețul pe
care vakulovski l-a stâlcit în rostire
și despre care nu mai știe dacă e proză sau nu
oricum nu mai contează azi

poetul a.k.a. kum te-a ars poetika
kontemporană

i

poetul își închipuie că poate schimba metafora
pe-o cinzeacă
atunci când îl strânge la buzunar
dar nu mai crede nimeni
promisiunea îmbogățirii

oamenii dornici
să soarbă din paharul soios
transparența metaforei
au adormit în șanț

poetul e falit
dar își închipuie că va veni vremea
a doua aflare a propriei valori
despre care n-a scris nimeni
decât din complezență
niscaiva cronicari ratați
în fițuici obscure
pe care nu le mai caută nimeni
de când cu reducerile la zewa

și pe bloguri prăfuite mai scriu unii
și pe rețele la prețul de cinci like-uri și un comment
unde tot din complezență
o mână de babe fără poveste
își închipuie că vigoarea poetului
le va aminti perpetuu de tinerețea la care visau
și la care n-au ajuns niciodată
babe pline
de dorința de a întâlni prin el un poet adevărat
care să le immortalizeze chipul
în cinzeaca neplătită

ii

sunt boem spui pentru că sunt poet

când îi zici dezordinii din propria viață
boemie
și-ți dai seama că nu te ajută nici vocea
nici mâna nici ochiul nici fața
te apuci să scrii poezie
e cel mai simplu să te justifici așa
în fața mătușii mustăcioase care se interesează
de sănătate
dacă n-ai bani de cursuri de scriere creatoare
sau de n-ai chef să pierzi timpul
de-aiurea
în loc să bei liniștit sau să tragi universul
pe nas
nu-ți rămâne decât să scrii despre ce vezi
voma de la capătul băncii pe care te-ai așezat
nu mai contează cine a ținut-o în el
pisica strivită pe stradă
limbajul celor care trec pe lângă tine

în fața gării
pofta nebună de a încăleca pe situație
pentru ca la final să tragi învățătura
despre cât de curvă e
viața asta

rezultatul va fi un poem
recunoscut ca atare de comunitatea celor ca tine
mai mult în rețea decât pe hârtie
pentru că încă nu s-a inventat autocorectul de mână

din când în când trebuie să-i amintești și pe ei în poemele tale
e singurul preț pe care-l ai de plătit